

[Jørgen Estrup]

de, men man skal ikke lade, som om skattefradragsretten blot er noget, der er uafhængigt af skattesystemet. Skattefradragsretten er en ret, vi alle sammen har til at udskrive en regning til naboen. Det er det, der sker, når man udnytter sin rentefradragsret – man udskriver en regning til naboen. Det kan der i og for sig være grund til, fordi man har indbygget det i sin økonomi, men man skal ikke tro, at man derved er uden for skattesystemet. Man er i høj grad en del af skattesystemet og har en økonomisk fordel af det.

Lad mig blot til slut sige, at selvfølgelig er en sådan debat nødvendig indimellem, men jeg synes ikke, det har været nogen opmuntring eller nogen god oplevelse hele vejen igennem. Det hænger bl.a. sammen med, at man kan høre nogle af ordførerne – i hvert fald fru Pernille Sams, men også i et vist omfang fru Kirsten Jacobsen – tage afstand fra den dagsorden, som er foreslået fra regeringspartiernes side, uanset at de pågældende ordførere for 3 år siden stemte for en dagsorden, der var svagere i forhold til ejerboligens beskyttelse, og en dagsorden, der var stillet på et tidspunkt, hvor ejerboligmarkedet var presset langt mere, end det er i dag, og antallet af tvangsauktioner for ejerboliger var cirka dobbelt så stort, som det er i dag.

På det tidspunkt kunne både Fremskridtspartiet, Venstre og De Konservative stemme for en dagsorden, som i stort omfang sagde det samme, som regeringens siger i dag: at man skal sikre situationen for ejerboligen. Der var oven i købet ikke engang en understregning af, at det var den enkelte ejerboligfamilie. Men i dag, hvor man er på oppositionsbænken, hedder det noget helt andet.

Hr. Peter Brixtofte erkendte sit medansvar. Jeg synes, det havde klædt den konservative ordfører også at erkende sit. At Fremskridtspartiet normalt ikke har noget medansvar, kommer ikke bag på nogen, men for den pågældende dagsorden havde Fremskridtspartiet et medansvar og burde derfor også vedstå det i dag.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Hr. Jørgen Estrup undrer sig over, hvorfor vi ikke kan støtte regeringspartiernes dagsordensforslag. Jeg vil bare sige, hr. Jørgen

Estrup, at det er helt uklart, hvad dagsordensforslaget egentlig betyder, og derfor kan vi ikke støtte det. Det er fyldt med en masse vage formuleringer, som regeringen ikke vil uddybe hvad der egentlig skal forstås ved. Der står f.eks., at man skal sikre balancen mellem de forskellige boligformer. Hvad betyder det at sikre balancen?

Vi har helt konkret spurgt, om det betyder, at regeringen er villig til at garantere, at både ejere og lejere skal have skattelettelser, eller man holder fast i, at skattelettelser set med regeringens øjne muligvis skal forbeholdes lejerne, fordi de for ejernes vedkommende skal modsvares af en lavere lejeværdi.

Så længe sådan nogle ting kan ligge i en dagsorden, uden at regeringen vil afkræfte det, og regeringspartierne er så uenige om, hvad de internt mener der står i denne dagsorden, kan vi ikke stemme for den. Prøv bare at se hr. Erhard Jakobsens indlæg kontra hr. Jørgen Estrups – de to indlæg er totalt uforenelige. Vi, der sidder og vurderer regeringens politik, kan slet ikke se, hvor de to ting mødes til sidst. Når man fortolker en dagsorden så forskelligt, som regeringspartierne gør, må vi sige, at det er helt uvist, hvor den lander, og at indholdet er helt uberegneligt. Derfor må vi selvfølgelig stemme imod.

Men hvis hr. Jørgen Estrup vil gå op og uddybe nogle af de ting, som skatteministeren tidligere har undladt, og som regeringspartierne i dag er vildt uenige om, så vi kan få sikkerhed for, hvad det betyder, kan vi tage mere konkret stilling, end vi kan på det nuværende grundlag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal lade være med at lade mig provokere af hr. Jørgen Estrup og dermed gøre eftermiddagen længere, end den behøver at være, men nøjes med at sige til hr. Jørgen Estrup, at den dagsorden, som Fremskridtspartiet støttede for 3 år siden, indeholdt – uanset hvor meget Fremskridtspartiet hoppede, sprang, stod på hovedet osv. – alt det, man kunne formå den tidligere regering til at gå med til. Der var ikke nogen muligheder for at komme længere. Det fremgik ganske klart af de indlæg, jeg på Fremskridtspartiets vegne holdt fra denne talerstol.